

ЛЕКАРСКИ ДЕСАНТ В ГЮРГЕВО

Опашката от коли пред граничния пункт е ужасяваща. Денят е вторник, а сякаш предстои „уикенд“ и русенци вкупом тръгват отвъд реката. Обяснима жажда за пътуване. Колко ли ще чакаме? Но митничарите са сръчни, бързи, делови. След половин час сме на румънска територия и граничар в ненашенска униформа вежливо махва с ръка. В други времена „кисненето на опашката“ би продължило часове.

На румънската митница картината е същата, но и оперативността на митничарите е похвална. Минаваме и първото разочарование е налице. Посрещачи, според уговорката, няма. Очаквахме пред седателя на съвета по екология в окръг Гюргево арх. Флориан Раду. Сами сме.

— Давай в болницата! — казва д-р Евгени Назъров и действително това е най-правилното решение. Лекарите са професионални интернационалисти. А ние идваме по въпросите на екологията и

разчитаме изключително на гюргевските лекари. И нова засечка. Главният лекар на болницата г-н д-р Йон Монтану е в операция. „Човек с млад дух и побеляла коса“ — казаха за него колегите му. Канят ни на кафе и обещават след 15 минути да бъдем приети от „главния“. Но тези минути не са напразни. Разпитват ни. Питаме и ние.

— Можем да чопнем нещо ценно — казва хитровато д-р Назъров, когато разбира, че в Гюргево също така се строи нов болничен корпус. Идва „главният“ и разговорите стават по-сериозни и все така сърдечни. На въпроса, какво са правили гюргевските лекари в последните години, когато заводът за хлор засили обгазяванията, д-р Монтану казва: „Трудно беше и лошо. Информацията, която се подаваше, не бе достоверна. Концентрациите на хлор и хлорен йон бяха ниски. А хората се оплакваха и боледуваха. Правеше впечатление, че се променяше растителността. Децата страдаха по-често. Зачестиха и рако-

вите заболявания. Да направим проучване и да разкрием цялата действителност бе невъзможно. Тогава се изхитрихме и започнахме да проучваме заболяемостта сред работниците. Декларирахме, че с това целим да разкрием производствените вредности, за да намалим трудозагубите. Доказвахме предимно не здравият, а икономическият ефект от нашата работа. И сполучихме...“ Тук д-р Монтану се усмихва така, както умеят да се усмихват само хирурзите. В това време пристигна и г-н Флориан Раду. Оказа се, че на митницата просто сме се разминали. Извинение за виновност и продължаваме. „Ние едва след революцията от декември м. г. започнахме да мислим като истински еколози — казва арх. Раду. — Преди всичко се стараем да съберем и обобщим направените до

(Следва на стр. 3)

К. м. н. д-р Константин
КОЛЕВ,
директор на ХЕИ — Русе

Лекарски десант в Гюргево

(Продължение от стр 1)

сега изследвания, да инвентаризираме измервателната техника, да привлечем за делото нови хора. У нас почти всички построени производствени мощности са без екологична част. Стремешът към икономия е съкращавал първо нея. (Впрочем както и у нас). Действащите пречества телни съоръжения вече са амортизирани. Трябва да се търсят нови пътища и нови средства. Екологията е скъпо нещо. Разчитаме да проучим и вашия опит. (Ние също разчитаме на техния. Човек може да се учи добре от грешките).

В Окръжната санитарна дирекция (нещо като нашите бивши отдели „Народно здраве“) разговорът продължава по същите въпроси и все така любознателно. Но в дискусиата се включват санитарни специалисти. Желанието е общо: по-бързо и по-точно да се разкрият и оценят екологичните щети и щетите върху здравето. Защото някои икономисти и администратори могат да бъдат убедени само с очевидно-то. Споразумяваме се с об-

щи усилия да направим това. Все пак сме лекари и „де факто“ живеем в един и същи град (Русе — Гюргево), на една и съща река. И въпреки че сме поданици на две различни държави, имаме една и съща съдба. Дишаме един и същ въздух, пием една и съща вода и земята е еднакво отровена. Освен това не сме богати. Бедни сме! А този хубав, но реален град „Гюргево — Русе“ е може би един от най-нехигиенно застроените градове на планетата. Абсолютна мярка за онова, което не трябва да се прави според санитарните правила. Тъжно е, но е факт! И за да се поразтърпим и живим, тръгваме по чаршията на Гюргево. Трябва да си купим нещо. Къде си видял българин да се връща от чужбина без подаръци. И ново разочарование. Няма смисъл за русенци да идват в Гюргево за покупки. Просто трябва да минат край халите или в централната градина. Там ще могат да си купят също то. По същия начин при същите пазарлъци. Разбираме и отново е тъжно. Пътят към комунизма е направил румънци и българи еднакви — близки и непретенциозни.